

Univerzita Karlova - Pedagogická fakulta, Katedra dějin a didaktiky dějepisu
Magdalény Rettigové 4, 116 39 Praha 1

Posudek oponenta bakalářské práce

Isabela Johanovská, Antika v dramatech za vlády Ludvíka XIV., Praha 2019, 88 s.

Vedoucí práce: doc. PhDr. Jana Keparťová, CSc.

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využitě autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.		X		
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .		X		
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		X		
Autor správně cituje .	X			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Inteligentní, dobře rozvržená kompilační práce se otevírá – nutně zkratkovitým a místy nepřesným - historickým přehledem vlády Ludvíka XIV. se zřetelem k duchovním proudům doby. Následuje poměrně stručná kapitola o antických předobrazech raně novověké panovnické reprezentace a po ní solidně zpracovaná pasáž o politické funkci divadla v antice a ve Francii Ludvíka XIV. Autorka posléze logicky postupuje od konkrétních festivit s důrazem na jejich teatrální složku přes dobové klasicistní teorie dramatické tvorby k „velké trojce“ divadelních autorů Corneille – Racin – Molière s důrazem na adaptace antických látek v jejich díle.

Vzhledem k tomu, že jde o práci bakalářskou, je třeba kladně hodnotit promyšlenou strukturu rozpravy, zralost argumentace a erudovaný vhled do problematiky. Jazykové znalosti a autorčina dobrá orientace po francouzských historických reáliích zde sehrály bezesporu pozitivní roli. Rovněž po formální stránce nevykazuje text výraznější nedostatky. Převaha faktografie nad interpretací je jistě odpustitelná, stejně jako některá neohrabaná vyjádření. Tak např. Pod pojmem „ortodoxní církve“ (s. 74) kolegyně Johanovská zřejmě nemyslela pravoslavnou církev, nýbrž asi spíše rigidní složku francouzské církve římskokatolické. Problematika antických zdrojů panovnické reprezentace v Evropě raného novověku obecně a ve Francii za Ludvíka XIV. zvláště byla mnohem složitější, košatější a vrstevnatější, než jak ji pojal autorčin výklad (s. 9-21). Pro fundovanější uchopení problematiky by bylo třeba přihlídnout jak k vývoji antikizujících stylizací a emblémů ve Francii před Ludvíkem XIV., tak k symbolické politické komunikaci mezi Francií a zbytkem Evropy v době „dlouhého“ 17. století. Je škoda, že autorka, která jinak prokazuje solidní orientaci po literatuře, zcela ponechala stranou základní práci Petera Burkeho *The Fabrication of Louis XIV.* (vyšla též v němčině a ve francouzštině), která se těmito tématy podrobně zabývá. Ne vždy zaujala kolegyně ke svým zdrojům profesionální kritický přístup a často nám předkládá, aniž by přičinila vlastní názor, soudy a závěry ideově nekompatibilní. Například některé povrchní marxistické formulace Josefa Čermáka (viz historicky nesmyslný výrok o „spojenectví krále s mladou buržoazií“, s. 71) dnes již nelze servírovat čtenáři bez kritického kontextu, a už vůbec na jejich základě není možné rozvíjet vlastní, poněkud prvoplánové úvahy o propojení klasicizujících dramát s životní realitou barokní Francie. Tyto kritické připomínky však v žádném případě nesnižují základní dojem z posuzované práce, který je bez odporu pozitivní.

Vzhledem k výše řečenému **doporučuji** bakalářskou práci **k obhajobě**.

V Praze, v září 2019

prof. PhDr. Vít Vlnas, Ph.D.